

NOSTRA SEÑORA DEL REMEI DE LA IGLESIA DE LA VILETA.

Siem juts ó pecadós
dignem per util consèi:
Mare verge del Remei,
a tots remediamos.

I.

Remei la Iglesia demana
am molts oracions,
rebut celestials dons
sa necessitat humana:
que lin demeném, Deu mana
i vol donar ne per vos.
Mare etc.

II.

Remei, nom apropiat
a vos, quin dau a thotom;
preferireu aquest nom
an es de la Pietat:
Valencia, reine apestat
axi cura invocantvos.
Mare etc.

III.

S. Juan de Mata e Paris
Purissima eus defensá,
i e Tunez remei lográ,
sens que tant ne presumís.
Fonc causa que se afagís
tal titol per honrarvos.
Mare etc.

IV.

S. Guiem Escot present,
va tení sa bona sort
de veure al dextat per mort
revivat, sá i content.
de vos moneda rebut
i catius recatantlos.
Mare etc.

V.

Dins parroquia de Valencia
com a Tunez volqué dá

díacs que necessitá
el dit Juan ab urgencia,
cuant de moros residencia,
pes catius redimirlos.
Mare etc.

VI.

Tal nom posat per un sant
sa reina es sants aprova,
E Cordova fa se prova,
tots es catius animant;
mentres que patian tant,
promet alliberarlos.
Mare etc.

VII.

Finca extraordinaria,
matinas havé cantat
am san Fèis es costat
vestida de Trinitaria
finca tan voluntaria
molt mes deu obligarnos.
Mare etc.

VIII.

Com noltros se vá vestir
del orde sa qui-s patrona,
escapularis i doná
que-l sant ha de reparti.
Diu que gurdan de patir,
e la altra vida doios.
Mare etc.

IX.

Com ella alguns van vestits,
ella com noltros ei va,
la Trinidad vol honrá
amb uns honors ja may vits.
Per ser mes afavorits
exemple vol donarnos.
Mare etc.

X.

E Lepanto se victoria
per el Remei se goñá:

tot Valencia eu publica
ásistint a sa memoria
que se feu de aquesta gloria
per mes aconsolarnos.
Mare etc.

XI.

Tres sigles se demostrá
de campanetas un rotlo
de prodigis com un motlo
cuant per si sol se tocá,
es temps que es combat durá
es turcs fins a veneerlos.
Mare etc.

XII.

Des manto de Ali Baxá
uns palis ne varen fé,
perque coneguesem hé
en el mar que triumfá
sa bandera es regalá,
per mes certificarnos.
Mare etc.

XIII.

D. Juan generalissim
per sa festa va doná
sent dotblas i, se mostrá
al Remei agraidissim.
Princep religiosissim,
tots volem imitarvos.
Mare etc.

XIV.

Missa-el beato Simó
de Rocas e vostro altá
digné, prengue i doná,
se ultima comunió
mostrá se devoció,
qui servex per salvármos.
Miren juts i pecados
sis dir, es util consèi:
Mare etc.

POR VILLALONGA.

Moderat

Si-em justs o pe-ca-dors Di-guem per ú-til con-sell: MA-re VER-ge del Re-me-i a tots
 RE-me-i-AU-nos. Re-me-i l'Es-glé-sia de-MA-NA amb mol-tes o-ra-ci-ons re-
 bent ce-les-ti-als dons SA-ne-ce-ssi-tat hu-MA-NA: que li-r de-MA-NEM Déu
 MA-NA i vol do-NAR-NE PER Vós. MA-re VER-ge del Re-me-i a tots RE-me-i-AU-nos. Re-

NOTA HISTÒRICA

Després de l'exclaustració de 1835 el P. Miquel Ferrer, trinitari, es va establir a Sa Vileta. Aleshores s'estava edificant l'església, i ell va donar un gran impuls a les obres de construcció, de tal manera que es pogué habilitar per al culte l'any 1843.

El P. Miquel Ferrer i Bauçà va néixer a Ciutat de Mallorca el 20 de novembre de 1770. Estudià humanitats i filosofia a la nostra Universitat Literària i després en el Seminari. L'any 1790 va vestir l'hàbit trinitari en el Convent del Sant Esperit, avui Sant Felip Neri, i als vint-i-cinc anys ja era Catedràtic de Filosofia Lulhiana a la Universitat mallorquina. Fou un religiós exemplar, famós per les seves obres de caritat amb els pobres; un gran orador, de manera que va predicar almenys set quaresmes a la Seu, i pràcticament no existia cap poble de l'illa a on no hagués predicat. L'any 1809 va fundar a Felanitx la Congregació de Germanes Terciàries Trinitàries, que actualment es troben exteses per diverses províncies d'Espanya i també per Amèrica. Va ser un escriptor molt conegut en la seva època. Publicà quarantatre opuscles de tipus teològic, filosòfic, ascètic i moral, deixant més de cinquanta toms manuscrits. Fundà tres publicacions: en primer lloc el «Diari de Buja», i després la «Lluna Patriòtica Mallorquina» i el «Nou Diari de Buja», redactats íntegrament per ell en mallorquí. Eren periòdics polítics, satírics i literaris, amb un caire tradicionalista, destinats a combatre les idees dels liberals i constitucionalistes. L'any 1830 va beneir la primera pedra de l'església de Capdepera, contribuint a la seva construcció amb nombroses almoines. Com ja hem dit, després de l'exclaustració es va traslladar a Sa Vileta, on va morir, venerat per tot el poble, el 7 de gener de 1857. Les seves despulles es troben a la sagristia de la Parròquia de la Puríssima Concepció de Sa Vileta.

Observant la iconografia de l'església, ben aviat es pot veure la influència que hi va tenir el P. Ferrer, juntament amb el P. Pere-Antoni Muntaner, trinitari també exclaustrat que hi va exercir el càrrec de Vicari.

Des d'un principi, es va dedicar la primera capella del costat de l'Evangeli a la Mare de Déu del Remei, Patrona de l'Orde Trinitària. S'hi va col·locar un retaule presidit per una pintura de la Verge titular, coronada per la Santíssima Trinitat. A cada costat d'aquest retaule s'hi troben Sant Joan de Mata a l'esquerra, i Sant Fèlix de Valois a la dreta. A la part inferior s'escenifica el martiri de Sant Cristofolet de La Guardia en el centre, juntament amb Sant Miquel dels Sants a la dreta i el Beat Simó de Rojas a l'esquerra; tots aquests Sants són trinitaris i estan representats en pintures del segle XIX. Cal dir que tot el conjunt està coronat per un llenç de Sant Alonso Rodríguez. A finals del segle passat aquesta capella es va dedicar a la Mare de Déu del Carme —la imatge de la qual havia estat pagada pels habitants de So N'Anglada i Son Roca—; aleshores el quadre de la Verge del Remei va ésser tret del seu lloc, i es va col·locar en el braç esquerre del creuer del temple. Posteriorment la mateixa capella tornà canviar de titular, dedicant-se a la Verge de la Medalla Miraculosa; després encara s'hi va entronitzar la Mare de Déu del Sagrat Cor, la qual hi va restar durant alguns anys, fins que definitivament es va dedicar de bell nou a la Verge de la Medalla Miraculosa. Convé remarcar que amb tots aquests canvis, sempre s'ha respectat la decoració dels Sants trinitaris.

Per altra banda, devora el retaule de l'altar major hi havia dues imatges de fusta tallada: a l'esquerra Sant Bonaventura, i a la dreta Sant Joan de Mata, Fundador de l'Orde Trinitària. Cal dir que les característiques iconogràfiques de la segona imatge no eren les pròpies d'aquest Sant, ja que no duia ni bordó de doble creu, ni llibre de la Regla, ni barba; mes bé corresponien en part a les de Sant Joan Baptista de la Concepció, Reformador de la mateixa Orde. Cada any, el dia de la festa d'aquests dos Sants, eren adornats i s'encenien ciris davant ells. Aquestes dues imatges es conservaren a l'altar major fins l'any 1967, en què foren retirades del culte amb motiu de la reforma que es va fer en el presbiteri segons les noves normes litúrgiques.

Finalment, el dia 27 de febrer de 1955, quan regia la Parròquia l'ecònom Mossèn Joan Sueca i Miralles es va beneir una imatge del Crist de Medinaceli, advocació que també és pròpia de l'Orde Trinitària.

La publicació d'aquests goigs durant el segle passat, dels quals en coneixem almenys dues edicions diferents, ens demostren la devoció que antigament tenia el poble de Sa Vileta a la Mare de Déu del Remei. La seva música primitiva es va perdre amb el pas del temps; ara, amb motiu de la present edició facsímil, han estat musicats novament pel viletà Mossèn Antoni Matheu i Mulet.

Francesc Salleras i Juan